

ELŐFIZETESI AR:

Negyedévre . 1 frt 25 kr. = 2 kor. 50 fl
Félévre . . . 2 . 50 . = 5 . — .
Egész évre . 5 . — . = 10 . — .

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr. = 14 fillér.

Egyes példányok Groszman I. antiquar üzletében, Falkenstein Soma dohánytözsdejében, Nagy Lajos, Groszmann J., Gubás F. és Heszl Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG:
hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:
Városháza 4. szám.
(Markó-ház.)
Szerkesztő otthon található egész nap.

KIADÓHIVATAL:
hova a nyiltérek, hirdetések és előfizetési díjak, valamint reclamációt küldendők:
Wesselényi Géza
könyvnyomdája
Széchenyi-utca 45. sz.

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Október 6-án.

Ha az európai nemzetek történetét végiglapozzuk: látjuk, hogy borzalmas tettekkel van az tele írva.

Soroljunk csak fel néhányat!

A francia a Bertalan-éj vérengzéseinek emlékét nem bírja feledni még ma sem. Igaza van! Egy örült király palotája ablakából lövöldözött futó alattvalóira, — mialatt brávió ezreket gyilkoltak le.

Az olasz vérkönnyeket sir, ha eszébe jutnak azok a kegyetlenségek, miket az idegen, az osztrák parancsából véghez vitt nálunk a bresciai hiéna.

A német szomoruan tekint föl Spielberg ormaira, s még szomoruban gondol a Kartács herczegre.

A spanyol és hollandi Alba herczeg emlékét idézi fel, mert hisz ez a gonosz is derekig járt vérben.

Az orosz szemei előtt kegyetlen Iván s Nagy Péter rémtettei lebegnek.

A lengyelek nagy fájdalommal mutatnak arra a vérrozsákkal ellepelt országra, mely Varsótól Szibériáig elvezet.

A civilizált angolnak lángba borult hideg arca, ha eszébe juttatják azt a válogatott vandalizmust, mit honfitársai Kelet-Indiában elkövettek.

Egy-két szót említettem csak nagy nemzetek történetéből, s erre az egy-két szóra a borzadály libabőre lepi el az ember testét. Ebből a néhány szóból láthatni, hogy minden európai nemzetnek meg van a maga baja, minden európai nemzet keresztül ment a kinszenvedés Kálváriáján, s mégis alig-alig jutott el egy is a szabadság Golgothájára.

Bizony! sok baja van minden nemzetnek. De én uram! én istenem! bár kis nemzet vagyunk mi magyarok, azért nekünk mindabból a szenvedésből kijutott osztályreszül a maga összességében, a mivel a többi kis és nagy nemzetek csak külön-külön, egyenkint dicsekedhetnek.

Az angolok keletindiai kegyetlenkedéseit felülmutatták 1848-ban az oláh atrocitások.

A nemes testvér lengyel nemzetnek, ha a szibériai véres útvonalat hozza szóba, — megmutathatjuk azt a másikat, melyen az osztrákok protestáns papjainkat hurczolták a gályákra.

Az orosz által emlegetett vandalizmusra, mi magyarok Caraffa és Basta emberirtó hadjárataival felelhetünk.

A spanyol és hollandinak mi Alba herczeg mellé „vastag ajkú” Lipót császárt állítjuk oda. Vonjanak köztük párhuzamot, melyik volt különlegény, melyik érdemi meg az egri nevet!

Ha a németek Spielberg várára gondolnak sirva, ennél egy makulányival sem áll hátrább a Munkácsunk, no meg azután Kufstein, Olmütz és Josefstadt.

Az olasz is tudhatja, hogy a bresciai hiénán a veszettség nem Olaszországban, hanem nálunk, szegény magyaroknál tört ki.

És a francziák Bertalan-éjével szemben hivatkozhatunk mi arra a szomorú napra, a mely az Ur minden áldott esztendejében, október 6-án szakított felvirradni.

És itt álljunk meg egy percze. 1849. október 6-ika az a nap, melyen, miként a költő mondá: „Az akasztófákat faragták!”

— Miért faragták 1849. október 6-án Aradon és Pesten is azokat az akasztófákat?

Ne vezessük félre a népet, a jó magyar népet ámitó szavakkal! Mondjuk ki, miért faragták akkor azokat az akasztófákat.

Mert az akasztófák gyümölcsei derék jó hazafiak voltak s nem akartak gaz hazaárulók lenni.

És édes népem, kedves magyar nemzetem, csak még egyre kérlek: ne feledd soha a szabadságharcz után lemészárolt vértanuidat!

Nem! nem! Nem is feledheted! Hisz ezeknek a vértanuknak sírjai, mint figyelmeztető mértőföldjelzők kiáltják felétek, hogy ők a hősök, a dicsők, az igaz jó magyarok, mint „lázdók”, mint „felségárulók” lettek kivégezve csak azért, mert a haza alkotmányáért, jogaiért és szabadságáért küzdöttek.

De hát ne játszunk a szavakkal! Nem is akarlak én édes magyar népem félrevezetni ámitó szavakkal.

De ezen a mai napon szükségesnek tartom figyelmedet egyre felhívni. Adós vagy! Tartozol ezeknek a szent mártiroknak!

Hiszen már régen követelned kellett volna a törvényhozástól, hogy vizsgáltsa felül azokat a halálos ítéleteket, melyeket az idegen győztes hatalom katonai bíróságai szabadságharczunk leveretése után törvénytelenül és minden nemzetközi jog lábball tiprásával hoztak és hajtottak végre a tábornokokon és többi nagyjainkon.

Ez nagy tartozás, melyet le kell róni, le kell fizetni. Mondja ki végre nyíltan, férfiasan a magyar parlament, hogy ő is lázdóknak tartja-e vértanuidatokat, mint az osztrák, vagy elismeri nemzet mártirainak?

A nemzet nemcsak bátrabb, de igazságosabb is volt, mint a törvényhozó testület. A nemzet ugyanis rég vértanui sorába igtatta azokat, kiket a zsarnokság engedelmes szolgálói kivégeztettek s gyilkosoknak tartja ama gyávákat, kik a szomorú ügyekben, mint bírák szerepeltek. De nem akarunk mi ámitani, sem félrevezetni senkit.

Ti rajtatok függ szeretett polgártársaink megtudni, igazatok van-e akkor, midőn megültek vértanuidatok emlékét? Szólítsátok fel a nemzet tanácsát, a törvényhozó testülete nyilatkozássra ez ügyben.

Ha csakugyan vértanuk ünnepe, október 6-ika, ünnepelje meg a parlament is. Ha pedig az október 6-iki áldozatok csakugyan „lázdók” és „felségárulók”-nak tekintetnek odafent: jelentse ki ezt is egész nyíltan a közönséges kormány. Nincs joga a nemzet e dologban sem ámitani.

Hentaller Lajos,
orsz. képviselő.

Még egy pár szó.

Már elhatároztuk, hogy a főispánválságról nem írunk, mert ebben a dologban Miklós Gyula kvalifikációjáról már tulsokat is beszélünk mi is, a budapesti legtekintélyesebb lapok

is, és pedig ezek legtöbbszörre úgy, hogy nem csak nekünk adtak igazat, s Miklós Gyula ellen, illetőleg kineveztetése ellen foglaltak állást, hanem a Miklós Gyula ügyének nem kedvező igazság leplezetlen kimondásában bennünket jóval túl is szárnyaltak.

Mindezek dacára — ma már bizonyos, hogy Miklós Gyula mégis főispán lesz. — Ez azonban csak azon szomorú tényt mutatja a nemzetnek, hogy a mi kedves kormányunk fittyet hány a közvéleménynek, s hogy a mi lágymeleg belügyminiszterünk könnyen túlteszi magát a saját személyes antipatiáján is, ha arról van szó, hogy más befolyásos embernek a saját előnyére, bár a közügy hátrányára szolgálatot tegyen.

Ilyen belügyminiszter kell nekünk, s ha ő a saját dobzse elvében következetes, akkor bizony-bizony nincs messze az idő, midőn vagy ő megvált a miniszteri tárczától, vagy mi nővünk a fejére. Bizony nem lesz valami kényelmes helyünk.

Már ha ebben az ügyben ismételtlen írunk, ki kell azt is mondanunk, hogy mi eddig azt hittük Miklós Gyula úrról is, miként következetes tud maradni ahhoz a kijelentéséhez, a melyet csak a múlt tél folyamán tett, azt mondván a mielő állítólag megkínálta a mostani kabinet a borsodi főispánsággal, hogy: neki egy olyan embernek a kezéből, mint Hieronymi még a főispánság sem kell.

Most a főispánságot mégis elfogadja abból az utált, abból a megvetett kézből, a melyet azelőtt visszautasított!

Mondhatnánk mi még többet is, még más is, de hát meg akarjuk mutatni, hogy nem gyűlöletből, nem személyes antipatiából, nem pártérdekekből írunk, hanem a mit tettünk, azt a közügy érdekében miveltük azon módon, a mint azt helyesebben találtuk. Ezért pedig csak a saját lekiismeretünknek tartozunk felelni s nem a „Borsodmegyei Lapok”-nak, mely múlt vezércikkével provokálta azt, hogy ezen agyoncsépelet dologra ismét fogyasszuk a tintát.

Megtiszteljük a B. M. Lapokat azzal, hogy neki e tárgyban válaszolunk — s megmondjuk, hogy velünk szemben nincs igaza abban, a midőn azt mondja, miszerint mi Miklós Gyula személyét támadtuk, — és pedig durván. — Dehogy is támadtuk! Mi csak az ő nyilvános szerepléseit az országgyűlésen s a megyeházán és képviselői minőségében viselt dolgait emlegettük s általánosságban tárgyalva a dolgot, mondtuk meg főispánására vonatkozó nézetünket. Lehet, hogy gondolatainkat nem pólyáztuk be úgy, a mint talán mások szokták, de mi azt szeretjük, ha megértene bennünket.

Voitunk mi illemtudók, udvariasak és hallgatók is, mert mi megmaradtunk az ő nyilvános szereplése mellett és nem háborgattuk az ő magánügyeit. Nem akarjuk ezt tenni ezuttal sem, sőt nem fogjuk tenni később sem. Tévedni, hibázni emberi dolog. Mi is tévedhetünk, tisztelt lapársunk is tévedhet s Miklós Gyula is tévedhetett, hibázhatott, bocsássou meg nekünk is, neki is az, a ki megbocsátani szokott.

A mit pedig itt most mondottunk, az legkevésbé sem akarja azt kijelenteni, hogy mivel tudjuk, miszerint Miklós Gyula csakugyan főispánunk lesz, hát vele szemben most már dignitásához mért hangon kívánunk beszélni. Ha az Isten kedvez az életünknek, bizony ez-

után is alkalmazni fogjuk vele szemben a jogos kritikát és pedig vele szemben annyival szigorubban, mert politikai ellenlábásaink azt mondták róla, hogy ő ügybuzgó, szorgalmas, szakképzett ember a megyei közigazgatásban, — hát ha ez így van, akkor nem miliméterekben akarunk róla beszélni, — hanem felsőbb hangon s tetteiben mindig a mély értelműséget, a jövőre való kihatóást fogjuk keresni. Mi fogunk leginkább örülni annak, ha a közügyekben nagy és szép dolgokat művel, de vajjon nem fog-e működésében arra szorítkozni, hogy Borsodból minél több kormánypárti képviselőt liferáljon az ő kedves barátjának s princípálisának: Hieronim Károlynak(?), a kik egymást annyira szeretik, hogy nem is köszönnek egymásnak s nem fog-e ezen cél elérésére alkalmas minden eszközt felhasználni, a jegyzőket, bírókat, egyeseket, a megyei tisztviselőket s a megyében levő állami hivatalnokokat s ezek családjait terrorizálni a nagy cél érdekében?!

Hát majd meglátjuk! Lesz-e benne igazságszeretet s ebben s ennek megvédésében, érvényrejutásában erély, tapintat s nem fog-e ő is a czeglédi Szász Károly és Hieronymi osztrák érdekvédő részvénytársaságnak konkurenséül fellépni a saját és érdektársai jövőjének kedvéért. Meglátjuk az ő minta főispánságát, a melyről a „Borsodmegyei Lapok“ zengenek s a mely azt is tudhatná, hogy ő ily minőségében azt is megkívánhatja, miszerint egyes tisztviselők többet s jobban dolgozzanak, ritkábban s kevesebbet mulassanak.

Még egyet. Azt mindenki bölcsen tudja, hogy a megyei főügyész miért akarja ott hagyni csak ez évben megkapott állását, mihelyt Miklós Gyula kineveztetett s azt is mindenki tudja, hogy ez az ok nem a főügyészen rejlik, hanem épen a főispánkérdés hangoztatott megoldásában.

Ne bántson mást a B. M. L., ha az igazságot ennyire el kívánja fordítani s ne beszéljen belénk olyan valótlanokat, a melynek elkeneközjét mi is, ő is jól tudjuk.

Allamosítsuk-e a népiskolákat?

A „Szabadság“ hasábjain nem rég igen figyelemreméltó cikk jelent meg a felekezeti népiskolák allamosításának egyre sürűbben felhangzó kérdéséről.

A cikk az allamosítás mellett foglal állást s azt a közóhajtást fejt ki: vajha minél több eszköz állana az állam rendelkezésére a nemzetiségi izgatók megfékezése s a magyar állameszme terjesztése céljából.

Ne siessünk ezzel, uraim! Nagy szükség van a körültekintésre és megfontolásra, mielőtt e kérdés megoldatnék s jó, ha megállítjuk rohamlépéseikben azokat a szimpatikiákat, melyek az allamosítás eszméjének megvalósítása felé sietnek.

A dolog ma már úgy áll, hogy még a református néptanítók nagy többsége is óhajtja a népiskolák allamosítását.

Mi indította a magyar protestáns tanítókat lépésre, mely első tekintetre kegyetlenségnek látszik? — Mi indította őket arra, hogy megfosszák az egyházat díszétől, virágától?

Az, a mi a spártaiakat arra indította, hogy letépjék a gyermeket 7 éves korában az anyja kebléről s átadják az állam nevelése alá; — a haza érdeke, a haza szent ügye indította őket arra.

Csakhogy Spárta erős volt. De lássuk, hogy Magyarországon ma még megbízható, erős kezekre bízók-e azt a sok-sok, felekezeti melletti is teljesen nemzeti iskolát, ha az állam gondjai alá bocsátanók?

En egy tágas kertnek nézem Magyarországot. Látom benne a sok hasznos plántát és szép virágot, de látom a sok dudvát és az ezernyi férget is, mely a plántáknak életére tör s azokat sorvasztja, pusztítja.

Minden kertnek van kertésze; Magyaror-

szágé az állam-kormány volna. Nem látjuk-e régóta, hogy göthös, egészségtelen az a kertész? Nincs annak ereje dolgozni. Eltűri tétlenül, hogy nagyra nőjön a dudva s megteremje mérges gyümölcsseit. Nem pusztítja az ártalmas férgeket sem. Igaz, hogy nem is szabad neki saját izlése szerint rendelkezni a kertben.

Hiszen csak tisztitaná ki egyszer azt a kertest! De mig a román szamar-tövisék és a pánszláv katángok szabadon burjánozhatnak benne, miért ültetnők ki a mi féltékenyen gondozott cserepes virágainkat?

Engem az döbentett meg és az ábrándított ki legjobban, hogy mikor Kossuth Lajos meghalt, a közoktatásiügyi kormány meghagyta az állami tanítóknak, hogy a legnagyobb magyarnak elhunytá alkalmából se gyász-ünnepélyt ne tartsanak iskoláikban, se növendékeikkel ilyen ünnepélyen meg ne jelenjenek.

Szent Isten! Ha valamelyik állami iskolába járó növendék megtalálta kérdezni a tanítójától, hogy: miért nincs a mi iskolánkon fekete zászló s miért nem sirhatunk mi — mint más tanulók — együtt az iskolában annak a Kossuth Lajosnak az elvesztése felett, akiről tanító úr és a történetes könyvünk olyan sok szépet tanított? — mit felelt erre az a szegény magyar állami tanító?

Ez idő szerint is megtette az ehhez hasonló rendeleteket az a magyar kormány, a melynek tagjai, mint emberek és hazafiak bizonyára a szívüket érezték elfacsarodni, midőn ilyesmire kényszerítettek. Ki tudja, mit rejt az idő méhe magában? Ki tudja, milyen kormányai lehetnek még Magyarországnak? Akármilyenek lesznek, mindenesetre rendelkezni fognak a magyar állami iskolákkal; de nem nézünk-e majd sirva utána e rendelkezésnek? Nem jobb-e, ha Magyarország mai szerencsétlen közjogi helyzete s bizonytalan jövője mellett a magyar felekezeti iskolák, biztos nemzeti alapjukon a magyarság és hazafiság bevehetetlen várai maradnak, megtartván legalább azt, a mi megvan, szabadon, függetlenül s ama bizonyos „magasabb szempontok“ által nem zsenirozva és nem befolyásolva?

Különbö a kormány mutassa meg előbb közigazgatási uton (Bécsről nem félve) az állam hatalmát a nemzetiségeknek, a nemzet pedig tegye függetlenné minél előbb ezt a szép országot: akkor legyen minden népiskola az államé.

De addig: canveant consules!

S-n I-n.

Nyilt levél Kulik Márton tanító úrhoz.

Egyszer egy kis egér saját megszokott zugát elhagyta és társai előtt bátorságával és ügyességével dicsekedve, addig viczkádozott, míg kis zugától messze elugrálva egy egérfogóba tévelyedett. Ilyen formán járt Tanító úr is. „Egy tanító“ név alatt tagadta a felvételi vizsgák szükséges voltát, vitatta, hogy az elemi iskolai bizonyítványok elégségesek arra, hogy azokkal a tanuló a gimnáziumba lépjen és a saját neve alatt megjelent cikkében már azt írja, hogy iskolájából is van olyan tanuló gimnáziumunkban, „a ki most már negyedik esztendőre jár a gimnáziumba s atyja állítása szerint ma sem tud olvasni. Az ilyeneket bizony nem kellene felvenni a gimnáziumba, a kik 12—13 éves korukban is csak IV. osztályú elégséges bizonyítványt hoznak.“ Mi egyéb ez, mint bizonyíték a mellett, a mit én állítottam. Ön egy tanítványáról ír, én tudok többet is, a ki, mint mondtam, egész iskolai pályáján sinleni fogja azt, hogy kellő előkészület nélkül lépett a gimnáziumba. Kár volt tehát olyan nagy zivatart támasztani és igaz ok nélkül olyan haragra lobbanni. A bátorsághoz hidegvér is kell, különben gyenge oldala fedezetlen marad a dühösen jobbra-balra vágalkozó bajvivónak. Ilyen gyenge oldala már, midőn ön ergem „az ügyre nem tartozó személyeskedő állítások“ irásával vádol; holott én abban a meggyőződésben vagyok, hogy személyeskedésről az én cikkemben szó sem lehetett; mert a Kulik Márton tanító úr neve abban elő sem fordult. Ha felemlítette volna azokat a kifejezéseket, melyekben személyeskedést lát, szívesen megmagyaráztam volna azokat, hogy hite téves voltáról meggyőzzem; így azonban csak sajnálatomat fejezhetem ki a fölött, hogy az általánosságban mondottakat magára vonatkoztatta.

Lássuk a névvel megjelent cikk többi részét is; itéljen azután az olvasó közönség abból, a mit olvas,

hogy kettőnk közül melyikünk jár közelebb az igazsághoz. „Egy tanító“ név alatt ezt írta Ön: „Pár év óta minden év őszén az én gondolataim között is megjelenik e kérdés.“ A pár év ellen én kifogást tettem. Kulik Márton tanító úr erre azt mondja: „ha 93-ban is, 94-ben is gondolkozhattam, akkor két éven gondolkozhattam, kettő pedig már én előttem egy pár.“ Az igaz, hogy kettő egy pár, de az ön okoskodása szerint 1893. december 31-ke és 1894. január elseje is lehet pár év; holott ez szerintem csak pár nap. Egy év 365 nappól áll. 1893. augusztus 30-tól, mikor a felvételi vizsga volt, 1894. augusztus 29-ig, mikor az „Egy tanító“ cikket megjelent, csak egyszer tarthatott el a 365 nap. Minthogy őszi hónapokul szeptembert, októbert és novembert tartjuk, ezek pedig ama 365 nap alatt csak egyszer fordulhattak elő. részéről a két ősz nem tudom beszorítani a kitűzött időbe.

Egy vádat is hoz fel ön. Azt mondja ugyanis: „harmadik osztályú tanítványomat vettem fel a gimnáziumba.“ Erről a dologról nem tudok. Azt azonban tudom, hogy néha az elemi harmadik osztályt végzett tanulót magántanítás útján előkészítik a negyedik osztály vizsgájára. Az elemi osztályok előjáróságának a tiszte megbírálni azt, hogy az a tanuló vizsgára bocsátható-e vagy nem; a gimnáziumi igazgatóra csak az tartozik, hogy az illetőnek van-e az elemi negyedik osztály végzéséről bizonyítványa. Tévedni különben emberi dolog. Ha a tanuló nevét tudnám, azt is megtudnám mondani, hogy ez az eset az én igazgatóságom idejére esik-e vagy nem? Ezen esetben bővebb felvilágosítással szívesen szolgálnék. Annyit mondhatok, hogy városunkban tudtommal még nem volt olyan igazgató, ki elemi harmadik osztálybeli bizonyítvány mellett bárkit is felvett volna a gimnáziumba.

Annak a kis versnek az előhozását nem értem. Valamikor már hallottam ezt K. M. t. úrtól; akkor alkalmi lehetett, most nem találom meg az összefüggését sem a felvételi vizsgával, sem a tanítók függetlenségével, sem a bizonyítványok megbízhatóságával. Különbö is olyan izléstelen, hogy azon még a karzati közönség sem nevet, hanem füttyöl.

Ezt is írja K. M. t. úr: „Hogy tisztelt tanár úr nem tarthat engem“ magas zörű embernek azért én semmi módon nem nehezteltem.“ Ugyan hol vette erre az alapot? Vagy mikor adtam én okot arra, hogy ezt a vádat megérdemeljem? nem olyan szerénység akar-e ez lenni, mint a „Bolygó Zsidóban“ a Rodiné?

A végső eredmény pedig az, hogy én azt irtam egyszer még julius hóban, hogy a felvételi vizsga szükséges; ön ennek ellene mondott; de azért annyit megenged, hogy minden tanuló nem kellene felvenni a gimnáziumba, a ki az elemi IV-ik osztályról bizonyítványt hoz. Ez tehát olyan tagadás, mely állításnak is megjárja.

Ennyi eredményért kár volt önnek a tollat a kezébe vennie, kár volt haragra lobbannia, kár volt velem gorombáskodnia. Azok pedig, a kik a más kárán szívesen tanulnak, tanulják meg a Kulik Márton tanító úr esetéből, hogy az, a ki ír, igazat írjon; a ki zámol, helyesen számoljon, és a kinek falujában a házak üveggel vannak fedve, az kövel ne hajigáljon.

Porcs János

Aranymenyegző Felső-Nyáradon.

Ritka, szívet-lelket elragadó örömnépe folyt le a múlt vasárnap megyénk egyik községében, Felső-Nyáradon, t. i. az ottani ev. ref. lelkészpár, Debreczeny Gábor és neje Szentmiklóssy Katalin aranymenyegzője. F. év szept. 30-án mult ugyanis 50 éve annak, hogy ezen köztiszteltben és szeretetben élő agg házaspár ugyancsak Felső-Nyáradon egybekelt. Az ünnepély fényét és jelentőségét különösen emelte az, hogy a ki őket ez előtt ötven éve megeskette, t. i. Kun Bertalan püspök, most ugyanúgy áldotta meg félszázados házassági szövetségüket Csendes családi ünnepélynek tervezetett — híven. az ünnepelték puritán természetéhez — és mégis az egész egyházközség ünnepe lett. Sőt a mennyiben a felső borsodi egyházmegye esperese s a tiszáninneri egyházkerület püspöke is, mint fungensek vettek részt az ünnepélyben, mondhatni, hogy ez megyékre szóló volt. És ez természetes is! Maga a család tekintélyes szerepet visz közéletünkben. Debreczeny Gábor 52 év óta lelkésze a felső-nyárádi gyülekezetnek, közel egy negyedszázadig szolgálta mint mintá-esperes, a f.-borsodi egyházmegyét. Ilyen minőségben vett részt az 1881-iki és a legközelebbi 1891/93-iki zsinatokon, mint zsinati képviselő. Bőven rászolgált tehát arra, hogy életének ezen kiválóan fontos fordulópontján széles körben ünnepeltesse! Ugy is történt!

Az ünnepély napján d. e. 9 órakor a felső-nyárádi egyház presbyteriuma egybegyűlt a parochián s az ünnepelt lelkész vezetése alatt tisztelgett a jelenlevő főpásztornál. Múltó bevezetése volt ez a magasztos ünnepélynek. Kun Bertalan püspök megjelenése Felső-Nyáradon, a hol született (1817. ján. 21-én) mindig ünnepszámba megy. Most is úgy üdvözölt a szónok, Debreczeny Gábor, mint a község örök büszkeségét. Megható volt a főpásztor válasza is a presbyteriumhoz. Kifejezést talált abban a szülőföldhöz való mély ragaszkodás épen úgy, mint az ünnepelt lelkészpárhoz való meleg vonzódás

A tulajdonképeni ünnepély kezdetét jelentette nemsokára a harangszó. A nép tódult a templomba, hogy tanúja legyen egy lélekemelő ünnepélynek.

Régen láttak a f.-nyárádi templom falai maguk között oly nagy és fényes gyülekezetet, melyben az intelligencia is, helyből és vidékről, nagy számmal volt képviselve. A rendes gyülekezeti éneklet után az ünnepelt lelkész hálaadó fohásza hangzott fel az egek urához, hogy őt ezen nagyfontosságú napra kegyelmesen eljuttatta. A gyülekezet mély meghatótsággal imádkozott az anyyira szeretett lelképásztorral s szíve mélyéből esdett esztendeihez még esztendőket.

A második szónok Vadász Pál sajtó-szentpéteri lelkész és f.-borsodi esperes volt. A ki egy remek alkalmi egyházi beszéddel tette az ünnepélyt emlékeztetéssé. Szépen fejtegette, hogy az ünnepelt lelkészpár is, mint minden jó keresztény, hálával tekinthet vissza s bizalommal nézhet a jövőbe, mert az Isten kegyelme s jósága kifogyhatatlan.

A beszéd után ima s erre gyülekezeti éneklet következett, melynek végső hangjainál az ünnepelt lelkészpár kiállott az Úr asztala elé; környezetüket képezték: egyetlen fiok Debreczeni Bertalan sárospataki főiskolai jogigazgató, nevével s öt gyermekével. E kedves csoportot a főpásztor alakja egészíti ki, a ki szintén az Úr asztalához járult, hogy megáldja ismét 50 éves év után az egymást oly odaadólag szerető házastársakat. És megáldotta, oly remek beszéddel imádkozott hátralevő napjaik boldogságáért, oly buzgóan, hogy nem volt szem, melyben könnyek ne ragyogtak volna a mély megindulástól. Fénypontja volt ez a jelenet az ünnepélynek s mindenki azzal a szilárd meggyőződéssel hagyta el az Urnak házáat, hogy az ottan történeteket nem lehet soha elfelejteni!

Az ünnepélynek még a parochián folytatása volt. Előbb a család ünnepelt Debreczeni Bertalan és neje a Szász Károly-féle aranybibliával, az unokák a család összes tagjainak fényképét magában foglaló díszes albummal lepték meg a mélyen meghatott szüleit, illetve nagyszüleit. Szébb családi képet, mely mintegy a szeretet megdicsőülése volt, nem láttam még soha. Műveszi kéz tudná csupán leírni a hatást, mit e ritka szép jelenet a jelenlevőkre gyakorolt.

Nyomban a család ünnepése után következett a presbyterium tisztelgése Batt István egyházigazgató vezetésével. Megható volt a gondnok üdvözlő beszéde, melyben az ünnepelt lelkész érdemeinek hálás elismerése talált meglehetősen kifejezést. Visszont a lelkész is boldogan tekintett vissza arra az 52 évre, melyet Nyárádon eddig eltöltött s a megindulás hangján köszönte meg hűvei szeretetét és ragaszkodását. Így ért véget az ünnepély hivatalos része.

A kedélyes rész az e célra feldíszített iskolateremben folyt le. A magyar vendégszeretet gazdag ebéddel látta el a több mint 80 tagból álló vendégsereget. Ott voltak a vendégek közt: Kun Bertalan püspök, Vadász Pál esperes feleségével, Szakál József boldvai lelkész feleségével, Terhes Pál, rimaszombati lelkész családjaival, Bartha Mihály, d. horváti, Bodnár István, f. kelecsényi, Antal György, rudobányai, Demeter János martonyi, Osváth Zoltán ózdi lelkészek; Osváth Bertalan, szendrői, Kiss János, varbói tanító, Ambrus László, helyb. kath. lelkész atyjával és nővérével. Továbbá Görgey Sándor miskolci kir. törvényszéki bíró, Szentmiklóssy Ödön p. ü. igazg. fogalmazó, Szentmiklóssy Kálmán ózdi szolgabíró, Szikorszky Gyula körjegyző; Baksy Sándorné Szendrőből, lányával, Sulyok Józsefné, Parasznyáról, Papp Józsefné Hidvérgárdából stb. Üdvözlő sorokat küldtek: Orbán József S.-patakról, Szabó József Szalonáról, Fodor Pál és Tóth Pál Miskolczról stb. Pohárköszöntők nagy számmal voltak. Sőt a cigány is előkerült s húzott szép magyar nótákat. A fiatalok pedig mit is tehetett volna más lakodalomban, táncra perdült és mulatott reggelig! Így folyt le a f.-nyárádi aranylakadalom. Sokáig éljen még az aranylakadalmi völgyén s menyasszony!

Csik Dániel püspöki titkár.

A boldog házaspár a lefolyt ünnepély után a következő sorok közlésére kérte föl lapunkat:

Köszönetnyilvánítás.

Mindazon szíves jóakarónk, barátaink és rokonaink, kik a folyó évi szept. 30-án megtartott arany-menyegzőnk alkalmából, közel- és távolról, szóval, levélben vagy táviratilag szerencse kívánataikkal megtiszteltek, fogadják e „Lap” utján hálás szívből eredt legőszintebb köszönetünket.

Felső-Nyárad, 1894 okt. 2.

Debreczeni Gábor,
és neje:
Szentmiklóssy Katalin.

H I R E K.

Oktober 6.

A vértanuk napja van ma. Városunk közönsége kegyeletos ünnepet ül. Reggel 9 órakor a reformátusok Kossuth-utcai templomában, 10 órakor a minoriták templomában lesz istentisztelet. Mind a két helyen a dalregylet hazafias és gyászdalokat fog énekelni.

— **Ő felsége a király** névnapja alkalmából csütörtökön délelőtt hálaadó-istentisztelet volt a mind-szent-utcai róm. kath. templomban, melyen a városunkban állomásozó ezredek, a honvédség és a csendőrség tisztikara, a hivatalos világ és nagy közönség vett részt. A szertartást Blazsejovszky Ferencz apát-plebános vezette. A minoriták templomában reggel 8 órakor szintén istentisztelet volt, a hol a kir. kath. gimnázium tanári kara és növendékei voltak jelen.

— **Herman Ottó** városunk déli kerületének országgyűlési képviselője, kedves nevével együtt, kedden délelőtt hagyta el városunkat s Budapestre visszautazott.

— **Horváth Lajos** városunk északi kerületének országgyűlési képviselője lapunk ama hírelében szemben, hogy őt dr. Miklós Gyula képviselő meglátogatta, kijelenti, hogy dr. Miklós Gyula képviselő nála nem volt s vele nem beszélt. Szíves készvéllel adunk tért a czáfolatnak, ezzel kapcsolatban azonban mi is kijelentjük, hogy hírtünk megbízhatónak látszó — mi több! — kormányparti forrásból merítettük.

— **Személyi hírek.** Báró Vay Béla főispán Kun Bertalan és Zelenka Pál püspökök Budapestre utaztak, hogy a főrendiház ülésén részt vegyenek — Péchy Tamás v. b. t. tanácsos több napig városunkban időzött. — Mád Kovács György altábornagy, kassai hadtestparancsnok városunkban a kalonaszág felett szemlélet tartott.

— **Kinevezés.** Domján Lajos miskolci kir. törvényszéki joggyózt ő felsége a királyi a tordai kir. járásbírószékhöz albiróvá nevezte ki. Őszintén gratulálunk a megérdemelt előléptetéshez.

— **Áthelyezés.** A dorján Lőrincz csendőr százados, hasonló minőségben Budára helyeztetett át. Helyét Schvartzleitner Rudolf százados foglalja el.

— **Templom- és orgonaszertelés.** A gejei ev. ref. egyház a múlt évben új templomot és tornyot építtetett, ez évben pedig a templomba orgonát készíttetett. A templomot és orgonát a múlt vasárnap avatták föl ünnepélyesen, melyen városunkból és a környékből nagy számmal vettek részt. A felavató imát Tóth Dániel miskolci lelkész és esperes mondotta, beszédet pedig Gulyás Benő mező-csáti lelkész tartott. Az ünnepélyes aktus után közeled volt, melyen számos pohárköszöntőt mondtak.

— **Tanácsnok-választás** végett október hó 4-én Miskolcz város képviselőtestülete közgyűlést tartott. A gyűlésre rendkívül nagy számmal összesereglettek a képviselők Léva József megyei főjegyző, mint alispán-helyettes előadta, hogy a tanácsnoki állásra heten pályáztak. A szavazatszedő bizottság elnökül Blazsejovszky Ferencz apát-plebánost, tagjaiul Albert Ede, Ujházy Kálmán, jegyzőtül Szombathi László választott meg. Az első szavazás megejtetvén a következő eredményel: Sassy Árpád 39, Kiss Pál 33, dr. Ferenczy Henrik 28, Szerdahelyi János 27, Krizsanovszky József 23, Pogány Bertalan 9 és Vidor Ernő 2 szavazatot kaptak. — Sassy Árpád és Kiss Pál, mint legtöbb szavazatot nyertek között újból szavazás rendeltetett el s 158 szavazatot közöl Sassy Árpád 100 at, Kiss Pál 58 szavazatot nyert. A tanácsnok tehát Sassy Árpád lett, kit zajosan megelégyeztek. Szívünk mélyéből üdvözljük Sassy Árpádot új állásában, kiből ez az állás megtalálta a képességgel, kitartó szorgalommal bíró férfit, kinek tanácsnoki működéséhez jogos reményeket fűzünk.

— **A miskolci tanügyi-kör** múlt szombaton tartotta meg évi rendes közgyűlését a ref. leánynevelő intézet helyiségében. A gyűlést Tóth Pál elnök székében gazdag, szép beszéddel nyitotta meg, melyben azt indítványozta, hogy a kör ezután ne csak tanügyi és tudományos dolgokkal foglalkozzék, hanem a szépirodalmat is vegye föl munkásságá körébe, ezzel vonzóbbá, élvezetesebbé tenné felolvasó üléseit. A kör ezt az indítványt egyhangúlag elfogadta s az elnöknek szép és lelkes beszédéért köszönetét és elismerését fejezte ki. Elhatározta továbbá, hogy a megnyitó beszéd a helybéli lapokban közöltessék. A beszédet lapunk legközelebbi számában közölni fogjuk. Kulik Márton pénztárnok jelentette, hogy a lefolyt évben a kör bevételé 184 frt, kiadása 150 frt volt. Az egylet vagyona 1307 frt. A közgyűlés a pénztárnok jelentését tudomásul vette s Porcs Jánosnak a számadás helyességéről tett számvizsgálói jelentése alapján neki a fölmentést megadta s buzgó és lelkiismeretes fáradozásáért köszönetet szavazott. — Ezután a kör tisztviselőit újból megválasztotta a közgyűlés. Elnök lett Tóth Pál, alelnök Porcs János, titkár Brócs Károly, jegyző Kalmenczy Kálmán, pénztárnok Kulik Márton, ellenőr Goldberger Simon. Választmányi tagok lettek: Hidvégi Benő, Gálffy Ignác, Czeglédy Elek, Szabó Barna és Czékus István. — Végül elhatározta a közgyűlés, hogy ezután is minden hónapban valamelyik szombat délután felolvasást tart. A legközelebbi felolvasás október 27-én lesz. Felolvasónak Tóth Pál elnök ajánlkozott.

— **Jubileum.** Szép és megható ünnepély volt az első-magyar általános biztosító társaság főünnepélyénél. — Szombathy János ünnepelt tisztviselőségének 25 éves jubileumát. A kártársak művészi kivitelű ezüst kehelyvel lepték meg, a melyet szép beszéd kíséretében Hajós Kálmán titkár adott át a jubiléumnak. Mi is örömmel üdvözljük a munka emberét!

— **Tudorá avatás.** Krausz Mór helybéli születésű fiatal ember orvosi tanulmányait a budapesti egyetemen elvégezvén, f. hó 22-én avattattott az özszes gyógytudományok tudorává.

— **Bimbóhullás.** Mély részvéttel értesülünk, hogy Csóka Sándor színigazgatót és nejét mély bánat érte. Kis fiucsákjuk: Ferike 3½ hónapos korában városunkban elhunyt. Temetése tegnap délután volt. Béke lengjen a kis angyal drága hamvai felett!

— **A miskolci dal- és önképzőkör** múlt vasárnap tartotta meg évi rendes közgyűlését, a főkapitány úr jóakaratóból ez évben is rendőri ellenőrködés mellett! Kecskeméty Sámuel rendőrbiztos volt az ellenőrködő hatósági személy, a ki a következő dolgokat látta maga előtt lefolyni: Vinter Imre egyleti elnök üdvözlővén a szép számmal megjelent tagokat, a gyűlést megnyitotta, azután előterjesztette az egylet anyagi viszonyaira vonatkozó jelentést, a pénztári számadásokat. Utána Ruttkay Menyhért karnagy tett jelentést a lefolyt évben történt eseményekről, részletesen kiterjeszkedve a kör szellemi tevékenységére. Előadta, hogy a kör énekkara kilenc ízben állt közönség előtt. Szomorúan emlékezik meg arról, hogy a működő tagok sorából sok régi és kitűnő erő kilépett. Procházka József felügyelő védelnök, a karnagy jelentésére hivatkozva, buzdító és lelkesítő beszédet intézett a tagokhoz, hogy a dalkör működő tagja közé belépjenek. — A beszédnek hatása és eredménye is volt. — Végül a tisztikart választotta meg a közgyűlés. Elnök lett: Vinter Imre. Alelnök: Sirkovics József; titkár: Valástsek Ignác; pénztárnok: Bocz István; karnagy: Ruttkay Menyhért; levéltárnok: Kruppa János; helyettes: Andó László; könyvtárnok: Pintér János, Kéri József; helyettes Parancs Sándor; Vargovcsik Sándor; számvizsgáló: Spisák János; Thór Miklos; — Választmány: működők: Norák Bertalan, Danielisz Bertalan, Tervalek Gyula, Rusnyák Rezső, Botos Károly, Müllberger István, Thom Nándor, Schmiéd György, Perjessy Lajos, Borbély Sámuel. — Rendes tagok: Borbély János, Fülel Lajos, Mitnyik József, Marcsék József, Abác Miklós, Meltér János, Nánási József, Bayer Antal, Vadnay Pál, Dvorszky Ignác. Végül a dalkör két hazafias dalt adott elő. Kecskeméty Sámuel a lezajlott közgyűlés után teljes meglegedésének adott kifejezést. Azt mondta, hogy: „Egy szóval, látom, hogy itt nincsenek — anarkisták!”

— **A zsolczi hősök** sirjánál ma délután, ha az idő kedvező leend, a szokásos emlékünnepély fog megtartatni. Az ünnepélyen a borsodmegyei 48-as honvéd-egylet, az aggharcos-egylet testületileg vesz részt. Emlékbeszédet tart Lang Ottó, alkalmi költeményt Darvas Dezső szaval; ennek megtörténtevel a honleányok koszorút helyeznek a sirhantra.

— **A miskolci izr. nőegylet** a népkönyha javára f. hó 29-én hangversenyyel egybekötött táncvizgalmat rendez a Seper-szálló disztermében.

— **Tornaverseny.** Kerületi tornaverseny volt vasárnap Szegeden, melyen a miskolci középkereskedelmi iskola növendékei is részt vettek. A szabadgyakorlatnál és a katonai rendgyakorlatnál diszoklevéllel lett kitüntetve a miskolci ker. iskola Szendeffy Elek III. o. t. ezüst érmét (első díj) Tóth József III. o. t. bronz érmét (második díj) nyert, mindketten mint a sikfutás győztesei nyerték meg az elismerést.

— **Színházunkban** a színelőadások rovata a mai napon veszi kezdetét. Színe kerül Hegedűs Lajos történelmi drámája a Bibor és Gyász, melynek előadásában a társulat jelesebb erői vesznek részt. A előadást a Hunyady nyitány és Janovics Jenő alkalmi prólogja előzi meg.

— **Csőd.** Schlésinger testvérek óras és ékszerkereskedő ellen a miskolci kir. törvényszék a csődöt elrendelte. Csődbiztos: Dr. Görgey Sándor kir. törvényszéki bíró, tömeggondnok Szeremley Lajos ügyvéd, helyettese dr. Varga Pál ügyvéd.

— **A sárospataki ev. ref. főiskola** elhamvasásáról hoztak tudósítást a fővárosi hírlapok csaknem mindannyian. Illetékes helyről nyert értesülésünk alapján kijelentjük, hogy ez a hír teljesen légből vett költemény.

Legujabb!

A leghitelesebb forrásból arról értesülünk, hogy f. hó 3-án, szerdán tartott miniszteri tanácskozásban báró Vay Béla v. b. t. tanácsos főispánnak a főrendiház alelnökévé való kinevezetése nyert végleges határozatot, s ugyanekkor történt meg a kinevezés iránti felterjesztés a koronához jóváhagyás iránt. Báró Vay Béla főispán kedden a kormány előtt nyilatkozott az iránt, hogy a főrendiház alelnöki tisztséget a korona meghívására hajlandó elfogadni. Báró Vay Béla főispánnak alelnökké leendő kinevezetése még a közeli napokban fog a hivatalos lapban közzétetetni, s ugyancsak rövid idő alatt fog a borsodi főispánság kérdésében is végleges határozat hozatni, a mi ez ideig — jól értesülésünk szerint — nem történt. Miklós Gyula főispánnak való kinevezetése perfekt tény ugyan, de úgy tudjuk, hogy a kormány az ő kinevezetését csak kényszerűségből teszi. Az ő leendő főispáni kinevezetése még az előkelő kormányparti körökben is némi visszatetszést szül. Hát még szegény vármegyénkben!..

— Egy ref. káplán költségtétele. Dr. Tüdös István úr figyelmébe ajánlva. Dr. káplán úr is azokkal tart, kik a kápláni 50 frt fizetést keveslik, legalább a „Felsőbb iskolánk állapota 1893/94. évben” című közleményének egy passusa erre enged következtetni. Nohát én erre nézve, mint szintén káplán-ember, nem tartozom gárdájához, sőt inkább azt mondom, hogy 50 forint összeg egy fiatal káplán-ember szükségleteire teljesen elég. Nekem ennyi fizetésem van szintén és én ki tudok jönni teljesen belőle; hogy miként: lásuk csak az én számadásomat. Évi fizetésem 50 frt.

1. Ebből 365 pakli dohány 3 krajcárjával	10 frt 50 kr.
2. Jótékonycézra, 15 koldus számára	— „ 15 „
3. Pataki Lapok járatása	5 „ — „
4. Prot. Lap járatása	4 „ — „
5. 6 pár harisnya	1 „ 25 „
6. 1 öltöny minden évben	12 „ — „
7. 1 czipő	4 „ — „
8. Levelezés, tinta, toll, czérna, papír	— „ 75 „
9. 6 ing	7 „ 20 „
10. 6 lábravaló	4 „ — „
11. 10 zsebkendő	— „ 70 „
Főösszeg	50 frt — kr.

U. i. Ha jól viselem magamat és fődkömet jó kedvében lelem, a kapott stolácskából még kráglira, esernyőre, botra, kesztyűre is kitélik a fizetésen felül. Szükséges-e hát ennél több?!

Cincinnati.

— Szökevény rab. A miskolci kir. ügyészség börtönében fogva levő Pa k s y Sándor dobszai lakos. ki lopás, verekedés stb. büntetési miatt volt vizsgálati fogságban, e hét folyamán, midőn a rabok rendes délutáni sétájukon voltak — sikerült neki a börtönből, dacára a szigorú felügyeletnek, megszöknie. A csendőrség a szökevény rabot üldözőbe vette, de ez idáig még nem sikerült kézre keríteni.

— Egy általános folttisztító-szer, mely minden foltot a ruhákból biztosan és nyomtalanul eltávolít, már régóta égető szükségé vált, főképen a könnyű és világos öltönyök idényében. Egy olyan kitűnő szer egy angol legújabb találmánya, hozzátevé még, hogy igen olcsó, mert darabja csak 20 kr. Ez „Rose” általános folttisztító, a „rózsá”-val; a „rózsára” mint védjegy ügyelni kell és minden módszert határozottan visszautasítani, mely mindentűt, gyógyszerárakban, gyógyárú, diszmuáru-, rövidáru-, illatszer- és fűszerkereskedésekben kapható. Nagyban és ha esetlegesen készlet valamely helyen nem volna, 25 kr. előre beküldése mellett bérmentve küldetik Visnya Sándor által Pécsen. MISKOLCZON kapható: Szabó Béla droguista, Kálnai Lipót, Máhr Károly, Bodnár Gyula, Hesz Jenő, Nagy Miklós, Schönwald és Braun uraknál.

A szerkesztő postája.

T. Elek urnak M.-Csáth. Ne mérgeítsük el még jobban az ügyet. Önök úgy sem győzik meg egymást álláspontjuk helyességéről. Ebből az okból, de meg azért is, mert a közönség körében már hangok emelkedtek az ügynek hosszasan való tárgyalása miatt, a polémiát jónak láttuk a mai számunkban közölt cikkkel beszűntetni. Ne nehezteljen azért, ha nem Önnek adtuk az utolsó szót.

B. S. urnak Noszvaj. A miskolci Kossuth-szobor bizottságnak Soltész Nagy Kálmán polgármester az elnöke.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: Dr. Németh Imre.

Kiadó: Wesselényi Géza.

Árverési hirdetés.

Alulirt tömeggondnok közhírré teszi, hogy Bródi Miksa csódtömegéhez tartozó, Tisza-Kesziben leltározott lábasjóságok, gazdasági felszerelések, rövid- és fűszer-árak Tisza-Kesziben vagyonbukott lakásán

1894. október 8. és következő napjainak d. u. 2 órakor nyilvános árverésen el fognak adni.

Dr. Róth Márk,

Bródi Miksa csódtömegének gondnoka.

P. T. 1-3

ארץ ישראל אתרונם לולבים והדמים
legoelsóbban kapható

Schwartz és Spiegel

czégnél

Miskolcz, Zsolczai-kapu 18. szám.

Van szerencsém a helybeli és vidéki n. é. közönségnek úgy az iskolai év, mint az őszi szezon beálltával becses figyelmökbe ajánlani

évtizedek óta fennálló nagy

lábbeli-raktáramat,

hol jó anyagból készült, tartós és finom kivitelű **férfi-, fiú-, női és gyermek-czipők** és **csizmák**, még a legkényesebb igényeknek is megfelelő, dús választékban kaphatók. 9-10

Maradok teljes tisztelettel

Weidenfeld Miksa,

lábbeli-kereskedő Miskolcz,
a Seper-nagyszállóval szemben.

Van szerencsém úgy a helybeli, mint a vidéki n. é. közönség b. figyelmét

sodrony- ágybetéteimre

felhívni, melyek műhelyemben saját felügyeletem alatt a legjobb anyagból készülnek.

Megrendeléseket elfogadok vendéglősök, kórházak és magánegyének részéről készpénzfizetés, valamint havi törlesztések mellett.

Vidéki, valamint helybeli megrendelések azonnal eszközöltetnek.

B. megrendelését várva, vagyok tisztelettel

Singer Fülöp helyett

Singer József.

Raktár és gyár: Szeles-utca 16. sz. a.

1-1

SZABADSÁG

politikai, társadalmi, közgazdasági, tanügyi és helyiérdekű lap.

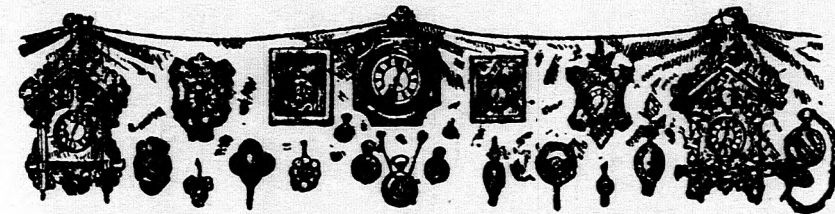
A miskolci függetlenségi és 48-as párt közlönye

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Előfizetési ára:

Negyedévre ———— 1 frt 25 kr.
Félévre ———— 2 „ 50 „
Égész évre ———— 5 „ ———

Mindennemű ékszer- és órajavítások gyorsan és jutányosan készíttetnek. Vidéki megrendelés k gyorsan, pontosan és lelkiismeretesen eszközöltetnek.

Régi ékszerárak legmagasabban becsértelnek vagy vásároltnak. Tölem vásárolt óráknál 3 évi, javításoknál és használt óráknál 1 évi lelkiismeretes jótállás vállalatik.

BURGER L.

ÓRÁS és ÉKSZERÉSZ

MISKOLCZON, Széchenyi-utca 123. sz. a., Tóth Pál-féle házban.
Angol és svajczi órák raktára.

FALI- ÉS ZSEBÓRÁK JEGYZÉKE.

Nagy inga óra	7.80 frttól felj.	Finom ezüst anker remontoir	
„ „ ütőóra	11.— „ „	kettős fedél	14.— frttól felj.
„ „ negyedóra ütő	25.— „ „	Fali járó keret óra	1.20 „ „
Francia ébresztő	2.20 „ „	„ „ ütő	2.20 „ „
Vasúti	3.— „ „	Valódi tullaórák	14.— „ „
Irodai kerek fali óra 8 nap felhuzó	3.80 „ „	„ „ dupla köpeny	20.20 „ „
Nickel hengeróra	4.— „ „	Kis inga járó óra	5.— „ „
Finom ezüst hengeróra	5.— „ „	Ugyanaz ütővel	7.— „ „
„ „ horgonyóra	5.50 „ „	Vasúti ébr. óra naptárral	3.50 „ „
„ „ remontoir	7.50 „ „	Renaissance stíli inga óra	12.— „ „
Duplafedélű ezüst rem.	9.— „ „	Ugyanaz ütő szerkezettel	17.— „ „
Ezüst anker remontoir	10.— „ „	Egyszerű kakukos óra	5.— „ „
Fin. női heng. órakulesos	13.— „ „	Svájci ház kakukos óra	8.— „ „
Finom női arany hengeróra		Disz serkentők	8.— „ „
dupla fedél	18.— „ „	Ebédő órák	16.— „ „
Finom ezüst anker rem.	12.— „ „	Fali serkentő óra	3.50 „ „

14 próbás aranygyűrűk 1.50-től feljebb. Arany függők 1.20-tól feljebb. Valódi gyémántgyűrűk 7 frttól feljebb. Fülbevalók 7 frttól feljebb. Ezüst láncok 2 frttól feljebb.

7-15 KOSSUTH-ÉBRESZTŐ ARCZKÉPPÉL 2 FRT 60 KR.

Elegáns úriruhákat Lichtmann József

férfiszabó Széchenyi-utca 134. szám, a Lloyd-szállóval szemben.